

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio IV. De tribus peccatis, sive de peccato mortali consideratio in
suis effectibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

DIES SECUNDUS.
DE PECCATIS
SIVE

*De obstaculis, quæ à conse-
quendo nostro ultimo fine nos
impediunt.*

MEDITATIO IV.

De tribus Peccatis, sive
de peccato mortali considerato
in suis effectibus.

PUNCTUM I.

De Peccato Angelorum.

CONSIDERA: DEUM Angelos
omnibus pulchritudinis, &
perfectionis numeris absolutos
condidisse, ut per sui submissionem
mererentur ipsum æternum pos-
sidere. Illos autem sui amore,
& pulchritudine captos, evanuisse,
&

& cum omnia naturæ, & gratiæ ornamenta, quibus excultierant, ad DEUM velut ultimum eorum finem referre debuissent, vanam elatæ mentis oblectationem hausisse ex propriis suis perfectionibus, in quibus tanquam in ultimo fine conquiescebant; quod DEUM ita exacerbavit, ut ad deprimendam tam stolidam superbiam, & castigandam tam seditiosam rebellionem, ipsos æternis flammis addixerit, perpetuò cruciandos. Atque ita nunc suis suppliciis jure meritò Justitiam DEI prædicant, cujus potentiam per sui subjectionem celebrare detrectabant.

Hinc tres jam conclusiones deduco. Prima est: quàm horrendum sit incidere in peccatum mortiferum, postquam DEUS, qui, totus quantus est, Bonitas, Misericordia, & Sapientia est, tanto cum rigore propter unicum solum punit, quod tantum cogitatione, & vanitate commissum est, nec mome-
tò

tô diutius duravit, tantum numerum tam illustrium, & perfectarum Creaturarum, quæ ipsum in omnem æternitatem miris laudibus extollere potuissent, si veniæ gratiam fecisset; quæ ipsum tot jam ignominiiis afficiunt, cum illam negavit. Nihil profectò est, quod nos meliùs concipere faciat, quæ sit Sanctitas, & Majestas DEI, & quid sit vel unicum peccatum mortale, quod ipsum laceßere audeat, quàm hæc ipsa à DEO decreta in Angelos pœna.

Si juxta hanc faciem, & non juxta corruptum cupiditatum, & sensuum nostrorum judicium peccata consideraremus, Ah! quàm citò aliam indueremus mentem! Quàm illicita hæc voluptas, sceleratæ hæc illecebræ, quæ tantopere nobis animum deliniunt, abominabiles nobis redderentur! quantum horrorem conciperemus non tantum de peccatis, sed etiam de nobismetipsis!

Secunda Conclusio est, quam S. Petrus formavit. Si DEUS Angelis non pepercit, quid nos oportet de ipsius justitiâ cogitare? nos, qui non tantum unum, sed plura perpetravimus peccata, nec mente tantum, & cogitatione, sed opere ipso; & quidem post tot accepta beneficia; postquam Angelos tam severè vidimus punitos; postquam DEUM ipsum in ligno crucis pro nobis mortuum conspeximus? nos, qui tam miserabiles sumus, qui tam parum ad gloriam Divinæ Majestatis conferre possumus? An ideo peccatum levius esse, credimus, & minus provocare odium, & iram Omnipotentis DEI, quia intra nos est? An ideo, Domine, animum tui minus studiosum, & ad tui offensam magis audacem exhibere debeo, quia gratiam Angelis negatam, mihi indulxisti?

Tertia Conclusio. Quòd si Angeli tot illustrationibus, & gratiis ditati, quos nec concupiscentia
intus

intus, nec tentatio foris pulsabat, tam miserè in peccatum prolapsi sint; ego quid præsumam? ego tam fragilis? tot incompositis irritis animi motibus? tot expositus tentationibus? tot circumdatus occasionibus? Si ventus vanitatis illos abstulit, quid mihi non timendum? mihi, qui pulvis sum, & pulvere levior?

Quid scio ego, an non infelix hæc vanitas me jam in aliquos errores, consideratione & dolore dignos præcipitârît? Quid scio ego, an mea cœcitas illos mihi non abscondat, ne remedium asseram? Quid scio ego, an non patientia DEI me sustineat in tempore, ut exemplum sim ejus Justitiæ, qua in me gravius defæviat in æternitate? Ah Domine! ne hoc permittas; sed, postquam beneficium mortis tuæ mihi contulisti, quod Angelis non concessisti, da mihi etiam, per merita ejusdem sanctissimæ mortis, illam gratiam, quam

quam Angelis negasti, hoc est, tempus, & voluntatem agendæ pœnitentiæ.

PUNCTUM II.

De Peccato Adami.

CONSIDERA: DEUM creâsse Adamum in Paradiso terrestri instructum justitia originali, & magnâ gratiarum abundantia, cui etiam concessit perfectum omnium suorum motuum dominium, & absolutum in omnia animalia imperium; quibus addidit privilegium immortalitatis, cum securitate firmæ felicitatis, hac solâ lege, ut ad probandam suam obedientiam abstineret à fructu, quem ipsi prohibuerat. Sed Adam passus est se vinci à tentatione Dæmonis, qui promittebat, ipsum fore similem DEO; aut, quod probabilius est, cessit assentationi, & blanditiis suæ Uxoris, atque ita amorem creaturæ prætulit obedientiæ, quam DEO
de-

debebat. Vix vetiti pomi frustum deglutierat, cum DEUS ipsum ex Paradiso terrestri ejecit, omnibus ortus sui prerogativis exiit, ad nongentorum annorum poenitentiam condemnavit, & eodem momento Posteriores ejus, peccati hujus atque omnium inde pullulantium malorum, ac calamitatum, hæredes esse voluit. Cogita nunc hoc malorum diluvium, quod postea totum mundum inundavit, & æternam tot animarum damnationem, funestum fuisse partum unius peccati, quod in se ipso non admodum magni momenti esse videbatur.

Ex hoc secundo Puncto easdem conclusiones, & eosdem affectus deduces, quos ex primo collegisti. Hoc unum observa: Vanitatem, & animi mollitiem, quarum altera Angelos, altera Adamum perdidit, esse duo infausta principia, quæ nos à nostro fine avertunt.

PUN-

PUNCTUM III.

*De Peccato plurium Alio-
rum.*

Considera: Quot fuerint in Ec-
clesia, atque etiam in Religione,
qui initiô vitam duxerunt tuâ lon-
gè ferventiorē, & religiosiorē;
quia tamen paulatim tepescere, &
in servitio DEI, eique placendi stu-
dio remittere cœperunt, neque
omnia amplius ad DEUM tanquam
ultimum finem direxerunt, sibi, su-
is commodis, honori, & volupta-
tibus justô nimium addicti, in
quosdam defectus incurrerunt,
qui, primo aspectu, leves visi, i-
psos sensim, & sine sensu, tam mi-
serandis implicârunt excessibus, ut
velut oculis, & mente capti, cœco
impetu in ipsum Inferni barathrû
deturbarentur.

An non hæc ipsa calamitas mihi
quoque poterit accidere? cum ipsi
longo tempore, in obsequio Divi-
no,

no, me multò fideliores, & ardentiores fuerint, & ego eadem, & fortè etiam majora scelera perpetrârim, vigeatque in me illud ipsum corruptionis principium, nempe inexhaustus proprii amoris fundus, qui me impedit, & retardat, ne unicè DEUM, ejusque gloriam, quæram? Certè me cogit, ut excubias, & perpetuam mei ipsius custodiam agam, ne meis quid tribuam commodis, proprioque honori. An non igitur justa est mihi timendi causa, ne in id ipsum exitium impellar? Et cui hoc ingens beneficium debeo, nisi misericordix tuæ, mi DEUS, quòd non jam in illud conjectus sim? Tantâ illa mecum bonitate egit, dum interim infelices illos, tanto cum rigore, æternis cruciat tormentis, qui fortè me minùs ingrati, minùsque culpabiles fuerunt, quia à te minoribus donis affecti. Hoc me nunc vehementer impellit, ut dicam tibi maximo
cum

cum doloris, & gratitudinis sensu:
Domine DEUS meus, laudabo te
ex toto corde meo, & glorificabo
nomen sanctum tuum in æternum;
quia fecisti mecum misericordiam,
& eruisti animam meam ex pro-
fundo lacu; quia sustinuisti me,
ne caderem in illum.

*Angeli fortitudine, & virtute
cum sint majores, non portant ad-
versum se execrabile judicium. 2.
Pet. 2.*

*Ecce, qui serviunt ei, non sunt
stabiles, & in Angelis suis reperit
pravitatem. Job. 4.*

*Misericordia Domini, quia non
sumus consumpti. Thren. 3.*

*Nisi quia Dominus adjuvit me,
paulò minus habitasset in inferno
anima mea. Psal. 93.*

MEDITATIO V.

De peccatis nostris pro-
priis.

POSTquam in alijs consideravimus cau-
sas, & effectus peccati, quod est recessus
sus